

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 177/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., bytom B., t. č. Ústav na výkon väzby Bratislava, vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia Európskej sociálnej charty uznesením Okresného súdu Bratislava II zo 14. februára 2003 sp. zn. 2 Nt 1611/03 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2003 sp. zn. 8 Tpo 38/03 a uznesením Okresného súdu Bratislava II zo 7. augusta 2003 sp. zn. 2 Nt 1022/03, Ústavom na výkon väzby Bratislava a vyšetrovateľom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Bratislava a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2003 doručená sťažnosť J. M., bytom B., t. č. Ústav na výkon väzby Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dodatkový protokol k Dohovoru“) a porušenie Európskej sociálnej charty (ďalej len „sociálna charta“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) zo 14. februára 2003 sp. zn. 2 Nt 1611/03 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 27. marca 2003 sp. zn. 8 Tpo 38/03 a uznesením okresného súdu zo 7. augusta 2003 sp. zn. 2 Nt 1022/03, Ústavom na výkon väzby Bratislava (ďalej len „ústav“) a vyšetrovateľom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľom“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu zo 14. februára 2003 sp. zn. 2 Nt 1611/03 z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (ďalej aj „TP“) vzatý do väzby, že jeho sťažnosť podaná proti tomuto uzneseniu bola uznesením krajského súdu z 27. marca 2003 sp. zn. 8 Tpo 38/03 zamietnutá a že uznesením okresného súdu zo 7. augusta 2003 sp. zn. 2 Nt 1022/03 bola jeho väzba predĺžená do 10. októbra 2003. Sťažovateľ uviedol, že po tom, čo „moje uväznenie bolo právoplatné (...) 5. mája 2003 som preto na európskom súde žaloval SR pre porušenie mojich ľudských práv“.

Sťažovateľ tvrdí, že „bol nevinne uväznený, navyše ešte ako poškodený, snažil som sa svoju nevinu dokázať vyšetrením na (...) detektore lži. Avšak vyšetrovateľom bola moja

žiadosť o takéto vyšetrenie zamietnutá“. Ďalej uviedol, že ho krivo obvinil zo spáchania trestného činu „6 x súdne trestaný narkoman, ktorý klamal a mňa obvinil, aby zakryl svoju tr. činnosť, spáchanú na mne“. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej rekapituluje dôkazy týkajúce sa skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia a komentuje jednotlivé výpovede svedkov tohto skutku. Namietal, že „v čase, o ktorom N. tvrdil, že bola naň spáchaná lúpež, bol v byte ešte jeden svedok, ktorý tam bol prítomný počas celého incidentu s N. Avšak polícia si za 7 mesiacov nedala tú námahu, aby ho vypočula (...), čiže zamietnu mi žiadosť o vyšetrenie na detektore lži, nevypočuli mi za 7 mesiacov dôležitého svedka, ktorý môže potvrdiť moju nevinu. Väčšie porušenie ľudských práv, zákona a diskrimináciu si už ani neviem predstaviť“. Sťažovateľ je presvedčený, že ústavný súd nájde v spise „dostatok dôkazov, že poškodeným som ja (...), že proti N. som zakročil zákonne v zmysle nutnej obrany § 13 Trestného zákona. Navyše nutnú obranu som použil v najvyššej šetrnej miere, že N. nevznikla ani práceneschopnosť (...)“. Podľa sťažovateľa sú napadnuté uznesenia nezákonné z dôvodu, že sudca okresného súdu, keď ho bral do väzby, „vec náležite nepreštudoval, spokojil sa s tvrdením prokurátora preto pri absencii dôkazov si pomohol diskrimináciou. (...) V uznesení súdu o vzatí do väzby sa dôvody kolúznej väzby odôvodňujú veľmi hmlisto a paušálne. Sudca krajského súdu vo svojom odôvodnení mojej kolúznej väzby zašiel ešte ďalej. Použil nepravdu, priam demagógiu, že vraj došlo k zastrašovaniu atď. (...) Porušenie zákona uznesením 2 Nt 1022/03 – uznesenie o predĺžení väzby zo dňa 7. 8. 2003 vidím v tom, že sudkyňa sa vôbec nenamáhala preštudovať spis, uspokojila sa s návrhom prokurátora neberúc v úvahu § 72 ods. 1 Tr. por. Tým priamo porušila moje ľudské právo článok 5 ods. 3 štrasburského Dohovoru – právo na prepustenie počas konania (...) Kládie dôraz len na dôvod uvedený v § 67 ods. 1 písm. b) – teda na kolúznu väzbu. Tento dôvod si myslím som vyššie spoľahlivo vyvrátil, navyše ako S. tak aj H. a P., ktorí už boli vypočutí, potvrdzujú moju nevinu, tak prečo by som ich ovplyvňoval? Väzba mi bola predĺžená vraj preto, že doposiaľ neboli vypočutí H. a P. v prítomnosti môjho obhajcu, ako aj preto že neboli vypočutí svedkovia navrhnutí obvinenými. Tieto frázy sú priam výsmechom mojej nanajvýš transparentnej obhajoby (...) V uznesení o predĺžení väzby sa ďalej píše, že H. a P. sa doposiaľ nepodarilo na výsluch zabezpečiť, ani napriek pokusom o ich predvedenie. Ani takéto tvrdenie nezodpovedá pravde (...) vinou neschopnosti vyšetrovateľa, napriek tomu, že má k dispozícii policajný aparát, som ja bol

obmedzený na slobode, teda aj na ľudských právach. Navyše, keď tieto svedkyne už do otázky mojej viny či nevinu nemôžu vniesť svetlo, ako som to už vyššie dokázal. Som bytostne presvedčený, že vyšetrovateľ ani do 10. 10. 2003 prípad neuzavrie (...) po dnešný deň vyšetrovateľ v mojej veci, čo je viac ako 7 mesiacov nespravil jeden jediný relevantný vyšetrovací úkon“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že označený vyšetrovateľ sťažovateľa „poškodil na majetku (...) Pri zadržaní a uväznení som mal u seba kľúče a doklady od môjho motorového vozidla Škoda 105. Vozidlo zostalo odstavené na mieste s vysokou majetkovou kriminalitou. Preto som ihneď po uväznení požiadal vyšetrovateľa, aby doklady a kľúče od vozidla odovzdal mojej družke (...) Taktiež družka a môj obhajca viackrát žiadali vyšetrovateľa o vydanie dokladov a kľúčov od vozidla. Žiaľ márne (...) Na májovej návšteve som sa od družky dozvedel, že moje vozidlo bolo odcudzené (...) Čiže vyšetrovateľ evidentne porušil moje ľudské právo čl. 20 ústavy (...) právo slobodne užívať svoj majetok“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že „počas stíhania mi taktiež do tunajšieho ústavu bol zaslaný Trestný poriadok v knižnom vydaní (...) vyšetrovateľ mi túto knižnú publikáciu nezákonne zadržáva v rozpore s § 86, § 87 Tr. por., čo je tiež v rozpore s čl. 22 ústavy (...) Napísal som viacero žiadostí o vydanie tejto právnej publikácie. Žiaľ opäť som ignorovaný“. Napokon sťažovateľ na adresu vyšetrovateľa uviedol, že tento „mu nezákonne cenzuruje úradnú korešpondenciu. Jedenkrát mi cenzuroval list od riaditeľa Okresného úradu justičnej polície Bratislava II zo dňa 11. 7. 2003 a dvakrát korešpondenciu z Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu 1. zo dňa 15. 5. 2003 2. zo dňa 24. 7. 2003 (...) Aj týmto mi vyšetrovateľ ako štátny orgán porušil moje právo garantované ústavou čl. 22 ods. 1“.

Sťažovateľ napokon namietal porušenie jeho práv ústavom, keď uviedol, že mu tento „zakazuje robiť nákupy osobnej spotreby (...) vraj mu taký postup umožňuje zákon č. 451/2002 § 12 A. (...) Nikto ani štát nemá právo utláčať ľudí. Štát mi môže vziať s ohľadom na Európsku sociálnu chartu (...) môj majetok, ktorý by som mal nad 4 200 Sk na mesiac (...)“.

V súvislosti so sťažnosťou sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom s tým, aby mu bol pridelený advokát, „ktorý ma obhajuje v trestnom konaní a ktorý problematiku najlepšie ovláda“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 17 ústavy osobná sloboda sa zaručuje (ods. 1). Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon (...) (ods. 2). Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu (ods. 5).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok (...).

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: (písm. c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 55/98).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom prihliadal na dôvody namietaného porušenia ľudských práv a základných slobôd (základných práv a slobôd) podľa označených článkov Dohovoru a ústavy, tak ako ich vo svojej sťažnosti uviedol sťažovateľ.

1. Sťažovateľ namietal porušenie jeho práva na osobnú slobodu podľa citovaných ustanovení ústavy a Dohovoru pre nezákonnosť jeho pozbavenia osobnej slobody.

Z cit. ustanovení čl. 17 ústavy a čl. 5 Dohovoru vyplýva, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“. V tomto bode Dohovor v zásade odkazuje na vnútroštátne právo a ukladá povinnosť vyhovieť jeho hmotnoprávnym a procesným ustanoveniam. Okrem toho požaduje, aby každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, bolo zlučiteľné s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (napr. K.-F. c. Nemecko, 1997).

Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že pokiaľ ide o „dôvodné podozrenie (raisons plausibles de soupçonner/reasonable suspicion)“, ktoré uvádza čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru a ktoré je podmienkou *sine qua non* regulárnosti držania vo väzbe, toto ustanovenie nepredpokladá, že polícia zhromaždila dostatočné dôkazy pre vznesenie obvinenia buď v okamihu zatknutia, alebo behom zadržania (napr. E. c. Turecko, 1997, B. a ďalší c. Spojené kráľovstvo, 1988). K tomu, aby podozrenie bolo dôvodné, musia existovať skutočnosti alebo informácie spôsobilé presvedčiť objektívneho pozorovateľa, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (pozri cit. E., ďalej C. a H. c. Spojené kráľovstvo, 1990).

Opierajúc sa o skutočnosti uvedené sťažovateľom v sťažnosti, t. j. tvrdenú neexistenciu konkrétnych skutočností odôvodňujúcich vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) TP, ústavný súd konštatuje, že označené všeobecné súdy boli príslušné na prijatie napadnutých rozhodnutí týkajúcich sa väzby sťažovateľa. Z obsahu sťažnosti nevyplýva žiadna pochybnosť ústavného súdu v tom zmysle, či vzatie sťažovateľa do väzby na základe namietaného uznesenia okresného súdu bolo od samého začiatku v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, resp. že by výklad a uplatnenie dotknutých zákonných ustanovení vo väzobnej veci sťažovateľa mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a Dohovoru. Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by teda mohli vyvolať pochybnosti

o existencii a relevantnosti uvedených zákonných dôvodov väzby alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné.

Pokiaľ sťažovateľ napadol predmetnou sťažnosťou uznesenie okresného súdu zo 14. februára 2003 a uznesenie krajského súdu z 27. marca 2003, ústavný súd jeho námietky voči týmto uzneseniam nemohol na základe predmetnej sťažnosti preskúmať, pretože ohľadne nich sťažovateľ svoju sťažnosť nepodal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napadol obidve tieto uznesenia po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od ich právoplatnosti, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Pretože v prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 62/02), bolo potrebné sťažnosť v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie zo 7. augusta 2003, ústavný súd konštatuje, že v čase, keď rozhodoval okresný súd o predĺžení väzby sťažovateľa (podľa jeho vlastného tvrdenia) do 10. októbra 2003, tento sa v nej nachádzal vyše päť mesiacov. Ústavný súd po preskúmaní dôvodov, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, nezistil taký výklad dotknutých ustanovení Trestného poriadku a ich uplatnenie vo väzobnej veci sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a Dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým konštatuje, že aj za predpokladu, že tvrdenia proti sťažovateľovi sa opierali výlučne o výpovede jednej osoby (V. N.), tak ako to uviedol sťažovateľ, nemožno podľa názoru ústavného súdu z toho vyvodzovať, že takýto zdroj nemohol na začiatku vyšetrovania prijateľne odôvodniť väzbu sťažovateľa. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa dôvodu kolúznej väzby podľa § 67 ods. 2 písm. b) TP použitého okresným súdom v tomto uznesení, a to že ani opätovné pokusy o predvedenie svedkýň

(H. a P.) neboli úspešné za účelom vykonania ich výsluchu v prítomnosti obhajcu sťažovateľa, ústavný súd tieto námietky sťažovateľa nepovažoval s ohľadom na uvádzané okolnosti prípadu za spôsobilé spochybniť zákonnosť týchto dôvodov pre ďalšie trvanie väzby sťažovateľa. Preto jeho sťažnosť v časti, ktorou napadol uznesenie okresného súdu o predĺžení väzby, posúdil ako zjavne neodôvodnenú.

2. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenia aj ďalších článkov ústavy a Dohovoru, ústavný súd konštatuje, že zo žiadnej skutočnosti, ktorú sťažovateľ v tejto súvislosti v sťažnosti uviedol, nevyplýva porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ústavy. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na ochranu majetku podľa cit. čl. 20 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru ústavný súd nezistil požadovanú priamu súvislosť medzi uvádzanými skutočnosťami a porušením týchto základných práv (napr. I. ÚS 122/02). V každom prípade však sťažovateľ pri ochrane svojho majetku proti namietanému postupu vyšetrovateľa má k dispozícii právne prostriedky nápravy v konaní pred všeobecným súdom. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Z týchto dôvodov je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená (napr. I. ÚS 10/02), resp. neprípustná (napr. I. ÚS 33/03) a bolo potrebné ju z týchto dôvodov odmietnuť.

3. Pokiaľ ide o namietané zásahy do označených práv sťažovateľa počas výkonu väzby zo strany vyšetrovateľa, resp. ústavu (korešpondencia, právnická literatúra, nákupy osobnej potreby), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. I. ÚS 143/02, I. ÚS 144/02) konštatuje, že sťažovateľ neuviedol v sťažnosti žiadnu konkrétnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že využil dostupné právne prostriedky podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 156/1993 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) alebo zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktoré tieto právne predpisy účinne poskytujú obvineným počas výkonu väzby na ochranu ich práv a právom chránených záujmov. Tak napr. sťažnosti a žiadosti obvinených podľa

§ 17 ods. 1 zákona o výkone väzby vrátane žiadostí podľa § 17 ods. 2 zákona o výkone väzby sú právnymi prostriedkami, ktoré zákon o výkone väzby v spojitosti s podnetom podľa § 18 a opakovaným podnetom podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytuje obvineným na ochranu ich práv a právom chránených záujmov. Použitie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom. Sťažovateľ ako osoba nachádzajúca sa vo väzbe je povinne zastúpený advokátom, ktorý mu môže poskytnúť právnu pomoc vo veci ochrany jeho práv vrátane informácie o postupe podľa týchto právnych predpisov. Sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ospravedlnenie nevyužitia všetkých právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o sťažnosti sťažovateľa tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2003